Naslov:
Gradsko komunalno društvo Senj d.o.o.

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Grad Senj

Djelatnosti:
Skupljanje neopasnog otpada

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javno trgovačko društvo

Vrijeme djelovanja:
2013 g.

Naslov:
Gržanić, Josip

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Josip Gržanić (Senj, 19.03.1845. - Gospić, 29.10.1907.), političar. Gimnaziju je završio 1865. u Senju, gdje 1865–66. kao eksternist studira teologiju, a pravo završava 1870. na zagrebačkoj Pravoslovnoj akademiji. Jedan je od 37 potpisnika adrese pravaške mladeži koja je 28.03.1867. upućena A. Starčeviću. Po završetku studija radi kraće vrijeme pri financijskom ravnateljstvu u Zagrebu. God. 1872. vraća se u Senj i zapošljava se kao veliki bilježnik u gradskoj upravi. Privremeno je suspendiran 1876. zbog lažne prijave da je riječju uvrijedio kralja. U gradskoj upravi radi do 1882. kada podnosi ostavku zbog neslaganja s novim gradonačelnikom i sucem, vjerojatno zbog svojih pravaških gledišta koje je izražavao i u listu Primorac, te postaje ravnateljem Senjske štedionice. Zastupao je senjske gospodarske, osobito brodarske i prometne interese, koje su ugrožavali favoriziranje riječke luke i konkurencija bakarskog brodarstva. Na naknadnim izborima za Hrvatski sabor 1885. bio je izabran zastupnikom kotara Ivanić. U Saboru je interpelacijama upozoravao na probleme i potrebe Senja.
S D. Starčevićem je optužen, osuđen 18.12. i u bjelovarskom zatvoru utamničen do 18.05.1886. godine zbog skandala koji je izbio u Saboru. Riječ je o potajnom prebacivanju dijela arhivskih spisa (što je učinjeno po odluci bana K. Khuena Héderváryja) iz Zagreba u Budimpeštu te je ban 05.10.1885. izjavio da spisi, doduše, pripadaju Hrvatskoj, ali on sumnja "da li je to bio pošten posjed". Izbila je žestoka svađa u kojoj je Gržanić bana udario nogom pri njegovu pokušaju napuštanja sabornice. Kako je Gržanić osudom izgubio i građanska prava, u Sabor se nije vratio, a u Senju se na čelu Štedionice do kraja života zauzimao za gospodarski napredak Senja. Među pravašima je od tada uživao neprijeporan autoritet, a u građanstvu i golemu popularnost. U Gržanićevu čast izrađena je povelja s čizmom kao simbolom njegova postupka te više čizama od različitog materijala, čak i od stakla, na spomen toga događaja.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1845-1907 g.

Funkcije:
Političar

Naslov:
Gradski muzej Senj

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Grad Senj

Djelatnosti:
Djelatnosti muzeja

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Naslov:
Javni bilježnik Zvonimir Vrban (Senj)

Vrsta osobe:
Osoba

Djelatnosti:
Pravne djelatnosti

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
ostale pravne osobe i tijela s javnim ovlastima

Naslov:
Šilović, Josip

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Josip Šilović (Praputnjak kraj Bakra, 08.09.1858. - Zagreb, 09.05.1939.), hrvatski pravnik.
Četiri niža razreda gimnazije završio u Senju, a ostale u Zagrebu. U istom je gradu završio pravo i 1884. godine stekao doktorat. Nakon toga posvetio se radu u sudstvu, da bi nešto kasnije prešao u administrativnu službu pri zemaljskoj vladi. God. 1894. imenovan za redovnog profesora građanskog parničnog i izvanparničnog postupka na Pravnom fakultetu u Zagrebu, ali je već 1897. zamijenio tu katedru sa katedrom kaznenog prava, kaznenog postupka i pravne filozofije (do 1912.). Dekan je bio u tri navrata (1896. - 1897., 1903. - 1904., 1911. - 1912.), a dužnost rektora obnašao od 1898. do 1899. godine.
Bio je istaknuti član Unionističke stranke, te zastupnik u Saboru. Bavio se karitativnom djelatnošću i bio jedan od osnivača Lige za zaštitu djece (1914.). Zaštiti djece posvetio je punu pozornost i u svojim znanstvenim radovima (posebice o prevenciji kriminala i alkoholizma kod mladih) i u praksi (pored spomenute Lige osnovao Zemaljski odbor za brigu o porodicama mobiliziranih i poginulih vojnika Hrvatske i Slavonije).
Najznačajnija su mu djela "Nuždna obrana" (1890.), "Kazneno pravo" (1893.), "Tumač građanskom parbenom postupniku" (s A. Rušnovom, 1894.), "Slobodna volja i kazneno pravo" (1898.), "Uvjetna osuda" (1912.), "Uzroci zločina" (1913.), "Kazneno pravo. Opći dio" (1929.) i dr. Od 1892. do 1914. godine uređivao "Mjesečnik", list Pravničkog društva u Zagrebu.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1858-1939 g.

Funkcije:
Pravnik.

VIAF osoba:
244151821

Naslov:
Hrvatski zavod za socijalni rad. Županijska služba Ličko-senjske županije. Područni ured Senj

Vrsta osobe:
Ustrojstvena jedinica

Osnivač:
Republika Hrvatska

Djelatnosti:
Reguliranje djelatnosti subjekata koji pružaju zdravstvenu zaštitu, usluge u obrazovanju i kulturi

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Nadležnost:
Područni ured Senj nadležan je za područje gradova Senj, Novalja, Otočac i općina Vrhovine i Brinje.

Naslov:
Krajač, Ivan

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Ivan Krajač (1845. – 1898.), pripadnik senjskog pravaškog kruga i urednik tamošnjeg lista "Sloboda" (od 1886. "Hrvatska").
Od 1882. isticao se u senjskom pravaškom krugu, na početku 1884. bio je među glavnim financijerima preseljenja tiskare lista iz Sušaka u Zagreb (ondje je njezin suvlasnik), a od ožujka do rujna, kad je kratko zatvoren zbog prekršaja tiskovnoga zakona, Slobodin je vlasnik i glavni urednik. Nakon toga njezin je vlasnik i nakladnik do pol. 1886. te vlasnik i nakladnik polumjesečnika Tries (studeni 1885. – svibanj 1886.) i Balkan (1886.). U siječnju 1886., u povodu "arhivske afere", ponovo je zatvoren, a u polovici godine zbog bolesti se vratio u Senj.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1845-1898 g.

Funkcije:
Pripadnik senjskog pravaškog kruga.

Naslov:
Grad Senj

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Republika Hrvatska

Djelatnosti:
Opće djelatnosti javne uprave

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
lokalna i područna uprava

Vrijeme djelovanja:
1993 g.

Ustroj osobe:
Gradonačelnik;
Gradsko vijeće;
Kolegij gradonačenika.

Naslov:
Starčević, Ante

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Ante Starčević (Žitnik kraj Gospića, 23.05.1823. – Zagreb, 28.02.1896.), političar, filozof i književnik.
Pučku školu polazio u Klancu, gimnaziju završio u Zagrebu, gdje je od 1843. do 1845. studirao filozofiju na Kraljevskoj akademiji znanosti. Nakon toga studirao bogosloviju u Senju te u Pešti, gdje je osim bogoslovije još slušao i filozofiju i slobodne znanosti. U Zagrebu je 1845. napisao svoje prve pjesme i članak "Nešto o pirnih običajih u Lici", koje objavljuje u "Gajevoj Danici". Pjesme je objavljivao i u "Zori Dalmatinskoj" i "Bačkoj vili" potpisujući ih anagramom A. V. Rastevčić. God. 1846. stekao doktorat iz filozofije. Uoči sloma Metternichova sistema (1848.) prekinuo bogoslovni studij u Pešti i vratio se u Hrvatsku. U Danici 13.05.1848. objavljena je njegova pjesma u slavu bana Jelačića pod imenom "Odziv s Velebita". Slijedeće se godine natjecao za mjesto profesora filozofije na zagrebačkoj Akademiji, ali nije uspio dobiti namještenje. Iste je godine u Kušlanovom "Slavenskom jugu" objavio putopis "Iz Like". Okušao se i u novelistici, publicistici, književnoj kritici, filozofskom eseju, kazalištu i znanosti. U razdoblju od 1951. do 1952. napisao četiri drame od kojih je sačuvan samo "Selski prorok", a usto je sa starogrčkog preveo "Anakreontove začinke" koje su objavljene u "Danici" 1853. godine. Među književnim kritikama ocjena Đorđićevih "Razlikih pjesmi" (1855.) označena je kao “prvi naš pravi književni essey iz stare dubrovačke književnosti.” (B. Drechsler). U Pozivu k predplati na "Hrvatsku rěčoslovnicu" (08.12.1851.) naznačio namjeru izdavanja hrvatske gramatike i protivljenje bečkom književnom dogovoru iz 1850. te jezičnoj i političkoj koncepciji Vuka Karadžića, što je osobito došlo do izražaja u predgovoru "Razvoda istrianskoga god. 1325." (1850.), kao i u kasnijim polemikama s vukovcima. Transkribiravši taj srednjovjekovni tekst iz glagoljice na latinicu, istaknuo je činjenicu da se mješavina svih triju hrvatskih narječja i krajinskog govora naziva hrvatskim jezikom, kojeg je promatrao u njegovu višestoljetnom razvoju. Suprotstavivši se vukovskoj reformi hrvatskog jezika, prihvatio je etimološki pravopis i započeo pisati ekavicom, ostajući tome dosljedan do kraja života. U njegovom se književnom radu, posebice ogledima i aforizmima, očitovalo nagnuće prema praktičnoj filozofiji, koju je nazivao "znanošću života". Za vrijeme Bachova apsolutizma radio u pisarnici svojeg prijatelja Lavoslava Šrama, a pored toga i u odboru Matice Ilirske (1852. - 1853.), Historičkom društvu i uredništvu lista "Neven". Zauzimao se za rješenje Istočnog pitanja reformama i suradnjom "raje" s bosanskim plemstvom, smatrajući muslimane "po kervi i jeziku najčistijom braćom", a bosanske begove najstarijim plemstvom u Europi ("Na čemu smo", 1878. i posmrtno objavljeno "Iztočno pitanje", 1899.). God. 1861. izabran za velikog bilježnika riječke županije. Tada je u četiri predstavke (koje se inače smatraju osnovicom pravaškog političkog programa) županijskoj skupštini, odredio svoja stajališta prema aktualnim političkim problemima. Polazeći od potrebe da Hrvatska odnose prema Austriji i Ugarskoj uredi međunarodnim ugovorima, isticao je da "narod hervatski ima dežanstva samo naprama osebi svoga zakonita kralja" i tražio obnovu cjelovitosti hrvatskih zemalja "nekadašnje velike kraljevine Hervatske" u kojima živi jedan (hrvatski) narod. Na toj je idejnoj osnovi zajedno s prijateljem iz školskim dana, E. Kvaternikom, gradio Stranku prava, koja je na Saboru 1861. zastupala ideju pune nacionalne slobode i državne nezavisnosti. Na Saboru od 1865. do 1867. održao je nekoliko važnih govora i razvio plodnu publicističku djelatnost koja je potrajala do Rakovičke bune (1871). U humorističko-satiričnom listu Zvekan počeo je 1867. godine objavljivati "Pisma Magjarolacah" i rasprave "Bi-li k slavstvu ili ka hervatstvu?" Slavensko je ime smatrao tuđim nadimkom koji obilježava sužnja, a "slavjanstvo" i "slavjansko bratstvo", "metafizičkim izmišljotinami i sanjarijama bez sadržaja". U pravaškom časopisu "Hervat" 1868. godine objavio članak "Stranke u Hervatskoj" gdje je za Narodnjake primijenio kovanicu "Slavoserb". Od 1873. do 1878. radio u odvjetničkoj pisarnici sinovca Davi-

da Starčevića u Jastrebarskom. Od 1879. na Sušaku pisao uvodne članke u "Slobodi". Preseljenjem tog pravaškog glasila, došao u Zagreb (1884.), a list je dvije godine kasnije dobio naziv "Hrvatska". U njemu je objavio seriju članaka "Ustavi Francezke" u povodu 100. godišnjice Francuske revolucije. Kao narodni zastupnik u Sabor je bio biran 1861., 1865., 1867. te od 1878. do smrti. Kada je u Stranci prava došlo do raskola, s Josipom Frankom osnovao je 1895. Čistu stranku prava, odvojivši se tako od matice koju je sam stvarao. Kao pristalica ideja Francuske revolucije i prava narodnosti, utemeljene u povijesnom hrvatskom državnom pravu, svojim je djelima i političkim radom u Hrvatskom saboru položio teorijske osnovice moderne hrvatske nacionalne države i stekao ugled "Otca domovine".

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pešta

Rijeka (RIJEKA)

Sušak

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1823-1896 g.

Funkcije:
Političar, filozof i književnik.

VIAF osoba:
59125326

Naslov:
Brletić, Mato

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Mato Brletić, učitelj crtanja i krasopisa. Bio je učitelj u Otočcu od oko 1858. do 1861. te u Senju oko 1864., gdje je kao nadučitelj osnovne škole 1876/77. poučavao krasopis i risanje u tamošnjoj gimnaziji. Godine 1861. izradio je i izdao obojenu litografiju – vedutu Otočca. Na I. gospodarskoj izložbi u Zagrebu 1864. izložio je uz vlastite radove (pogled na Senj, dvije morske životinje, djevojke u narodnoj nošnji) i radove svojih đaka. Objavio je udžbenik Predpisi za krasopis srpskim i pismeni u naših pučkih učionah (Senj 1869.).

Mjesto (grad/općina):
Otočac

Senj

Pravni status osobe:
fizička osoba

Funkcije:
Crtač

Naslov:
Velika župa Vinodol-Podgorje

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Povijest:
Velika župa Vinodol-Podgorje sa sjedištem u Senju, djelovala je od 16. srpnja 1941. Teritorijalno je obuhvaćala kotarske oblasti Brinje, Crikvenica, Karlobag (od 15. srpnja 1941.), Kraljevica (od 15. rujna 1941.), Novi, Senj, te kotarsku ispostava Pag (od 15. kolovoza 1941.) (NN 64/1941, NN 75/1941, NN 92/1941, NN 116/1941). Od 5. srpnja 1944. iz njezinog teritorija je isključen kotar Pag i pridružen području Velike župe Sidraga-Ravni kotari, a pripojen joj je kotar Rab (NN 138/1944). Od 20. svibnja 1944. na ovome je području bilo na snazi iznimno stanje, pa je poslove građanske uprave obavljao vojni zapovjednik obalnog odsjeka Like. Njemu je 28. ožujka 1945. dodijeljen glavar građanske uprave.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
lokalna i područna uprava

Vrijeme djelovanja:
1941-1945 g.

Ustroj osobe:
Građansku upravu u župi vodio je veliki župan kao pouzdanik vlade imenovan od strane poglavnika.

Funkcije:
Velika župa, kao prvomolbena oblast, bila je nadležna za poslove koje su na nju prenijela pojedina ministarstva tijekom 1942. godine, temeljem Zakonske odredbe o ovlaštenju prijenosa poslova ministarstva na velike župe, donesene 1941. godine (NN 188/1941). To su bili pojedini poslovi nastave, nadzorništva rada, zapošljavanja stranih državljana, prometa i javnih radova, zdravstva, obrta, veleobrta (industrije), trgovine i seljačkog gospodarstva. Godine 1944. ovome su pridodana župska školska nadzorništva koja su bila pod nadzorom velikog župana (NN 168/1944). U međuvremenu, 6. travnja 1943. (NN 79/1943), nastupile su promjene u nadležnosti nad poslovima srednjeg školstva, jer su oni tada oduzeti velikim županama i vraćeni Ministarstvu narodne prosvjete. Kao drugomolbene oblasti velike su župe rješavale predmete za koje su u prvoj molbi bile nadležne kotarske oblasti i ispostave, gradske i državne redarstvene oblasti.

Naslov:
Vranyczany-Dobrinović, obitelj

Vrsta osobe:
Obitelj

Povijest:
Dobrinovići se spominju početkom 13. stoljeća u Bosni, gdje su 1391. godine dobili plemstvo. U 15. st. prebjegli su pred Turcima u Dalmaciju i naselili se u Vranjicu pokraj Splita. Po tom je mjestu Manojlo Dobrinović od splitskoga gradskog vijeća 1454. godine dobio naslov patricija pod imenom Vranjican. Patricijat je potvrdio i mletački dužd. U 16. stoljeću, nakon pada Klisa, Vranjicani odlaze na otoke Hvar i Brač. Na Hvaru se nastanjuju u Starom Gradu te počinju nositi pridjevak Vragnizan.
Kada je nakon Požunskog mira 1805. godine, Hvar s ostalom Dalmacijom pripao Francuskoj, obitelj Vranjican je skupila oko dvije tisuće otočana i potjerala Francuze. No, Bečkim mirom 1809. godine Francuzi su se vratili, a braća Ambroz stariji i Ivan te njihov bratić Šime Vranjican i brojna rodbina, odlučili su se na odlazak. Bojali su se osvete Francuza, koji su im konfiscirali imovinu i osudili Šimina sina Juru na smrt. Ambroz stariji naselio se u Severinu na Kupi, Ivan stariji u Senju, Šime u Zagrebu, a nakon odlaska Francuza 1815. godine u Rijeci. Šimini sinovi Nikola i Ambroz mlađi otišli su u Karlovac, Matija i Ivan mlađi u Senj, a Jure u Rijeku.
Za zasluge učinjene na Hvaru, kralj Franjo II. dodijelio im je godišnju rentu od 1000 zlatnih kruna. Pod geslom Fratrum concordia, obogativši se trgovinom, Šimini sinovi osnovali su obiteljsku trgovačku zajednicu sa sjedištem u Karlovcu te podružnicama u Rijeci i Senju, a koja se bavila izvozom žita, drvne građe i bačvarskih dužica širom Sredozemnog i Crnog mora, atlantskih luka, Engleske i drugih zemalja.
Nakon ekonomskog jačanja obitelji uslijedilo je društveno i staleško napredovanje. Ambrozu st. i Ivanu st. potvrđeno je 1822. godine staro plemstvo, a njihovi potomci su 1827. godine dobili ugarsko-hrvatsko plemstvo. Šime i njegov sin Jure postali su riječki patriciji 1833. godine, a godine 1837. Šimi i petorici njegovih sinova podijeljeno je staro ugarsko-hrvatsko plemstvo, zapravo indigenat, dok se prezime Vranjican mađariziralo u Vranyczany. Ambroz ml. je 1846. godine u Beču zajedno sa svojom braćom dobio viteški stalež s prezimenom Dobrinović, čime je vraćeno staro obiteljsko ime. Godine 1862. petoro je braće Vranyczany-Dobrinović dobilo barunat. Ambroz mlađi (1801. - 1870.) istaknuo se kao vješt trgovac (1833. godine u Karlovcu je otvorio veletrgovinu žitom i drvima), a uživao je i veliki ugled među ilircima. Uz Ljudevita Gaja i Ivana Kukuljevića bio je član odbora koji je 1848. predložio Josipa Jelačića za bana. Njegov ugled i utjecaj u Beču imao je veliku važnost u kriznom razdoblju od 1843. do 1845. godine, kao i u razdoblju revolucije 1848. - 1849. Obnašao je i dužnost načelnika financijskog odjela Banske vlade (1848. - 1850.), te predsjednika Matice ilirske (1851. - 1858.). S biskupom Strossmayerom 1860. godine se u Državnom vijeću u Beču zauzimao za autonomiju Hrvatske i njezino ujedinjenje s Dalmacijom. Financijski je pomogao osnivanje Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti (danas Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti) i kazališta te drugih kulturnih i nacionalnih institucija.
Godine 1862. njemu i četvorici njegove braće podijeljen je nasljedni barunat s geslom Fratrum concordia. Obitelj Vranyczany-Dobrinović posjedovala je početkom 19. stoljeća imanja oko Karlovca i Severina na Kupi, a 1840. kupila je i posjed Rakitje u blizini Zagreba te osam godina kasnije i Kastav. U Zagrebu su članovi obitelji Vranyczany-Dobrinović izgradili nekoliko palača (danas zgradu Moderne galerije na Zrinjevcu izgradio je Ljudevit (Lujo) Vranyczany-Dobrinović). Ambroz ml. i njegova kći Klotilda, udana grofica Buratti, bili su vlasnici palače Dverce na Gornjem Gradu. Potkraj 19. stoljeća kupili su i najljepše zagorske dvorce. Janko je kupio Začretje (1887.), vlastelinstvo Sv. Križ, te kurije Šenjugovo i Puhakovec, njegov brat Ernest 1882. godine Mirkovec, a brat Viktor dvorac u Gornjoj Bedekovčini. Jankov i Ernestov bratić Lujo (graditelj palače na Zrinjevcu) kupio je dvorac Oroslavje gornje, a njegov brat Vladimir dvorac Laduč.
Braća Ambroza ml. začetnici su obiteljskih grana: Nikola (1804. - 1876.), Matija (1800. - 1870.) i Ivan (1806. - 1865.). Nikolini su potomci živjeli

u Zagrebu te su do Drugog svjetskog rata posjedovali dobra Oroslavje (od 1885.) i Laduč (od 1882.). Severinska je grana u muškoj lozi izumrla s Manojlom 1891. godine. Viktorov unuk Janko Vranyczany-Dobrinović (rođen 1920.) bio je od 1990. godine ministar za turizam u Vladi Republike Hrvatske, a od 1992. godine veleposlanik u Bruxellesu.

Mjesto (grad/općina):

Starigrad (o. Hvar)

Vranjic (Split)

Severin na Kupi

Senj

Rijeka (RIJEKA)

Karlovac (KARLOVAC)

Kastav (KASTAV)

Začretje

Sveti Križ Začretje

Puhakovec

Oroslavje (OROSLAVJE)

Laduč

Zagreb (ZAGREB)

Vrijeme djelovanja:

1201 g.

Naslov:
Škorić, Dragomir

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Dragomir Škorić (Delnice, 09.10.1896. - Zagreb, 25.12.1976.), pučku školu polazio u Delnicama (1903. - 1908.), a gimnaziju u Senju (1908. - 1912.). Služio kao vježbenik kod općinske uprave u Delnicama, a od 1914. do 1915. kao voditelj općinskog ureda u Brod Moravicama. Početkom Prvog svjetskog rata mobiliziran, poslan na front, god. 1916. zarobljen, a razdoblje od potonje do 1918. godine proveo u zarobljeništvu (Ukrajina). Po povratku započeo aktivno političko djelovanje u Socijal-demokratskoj stranci Hrvatske i Slavonije, a god. 1919. pristupio Socijalističkoj radničkoj partiji Jugoslavije (komunista). Iste godine radio je kao organizator i blagajnik u radničkoj zadruzi "Naprijed" a od 1923. do 1925. bio je ravnatelj iste zadruge u Zagrebu. Zbog svojih političkih stavova nekoliko je puta zatvaran. God. 1922. kao delegat sudjelovao na III. Zemaljskoj konferenciji KPJ u Beogradu, održavao veze s uredništvom lista "Borba" i sufinancirao izlaženje prvih brojeva. Zbog djelovanja u biblioteci "Progres" (u kojoj su se tiskale tada zabranjene knjige komunističkog karaktera) osuđen je na kaznu od tri godine tamnice koju je izdržavao u Lepoglavi (do 1928.). Sudjelovao u financiranju i izdavanju političkog spisa "Robija" i organiziranju izdavačke zadruge "Hrvatska naklada" te njezina časopisa "Izraz". Nakon rata radio u referadi Centralnog odbora Jedinstvenih sindikata Jugoslavije, u Glavnom zadružnom savezu Hrvatske (1947. - 1948.), u Savezu zanatskih zadruga Hrvatske, te u Zanatskoj komori Hrvatske (do umirovljenja).

Mjesto (grad/općina):
Delnice (DELNICE)

Senj

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1896-1976 g.

VIAF osoba:
305482134

Naslov:
Dječji vrtić Travica

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Grad Senj

Djelatnosti:
Predškolsko obrazovanje

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Naslov:
Pučko otvoreno učilište Milutina Cihlara Nehajeva Senj

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Grad Senj

Djelatnosti:
Ostalo obrazovanje i poučavanje, d. n.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Vrijeme djelovanja:
1994 g.

Naslov:
Obiteljski centar. Područna služba Ličko-senjska

Vrsta osobe:
Ustrojstvena jedinica

Osnivač:
Republika Hrvatska

Djelatnosti:
Ostale djelatnosti socijalne skrbi bez smještaja, d. n.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Nadležnost:
Područna služba Ličko-senjska, sa sjedištem u Senju, obavlja djelatnost za područje Ličko-senjske županije.

Naslov:
Turistička zajednica Grada Senja

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Grad Senj

Djelatnosti:
Djelatnosti poslovnih organizacija i organizacija poslodavaca

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
ostale pravne osobe i tijela s javnim ovlastima

Naslov:
Magdić, Mile

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Mile Magdić (29.09.1847. - 03.02.1931.), hrvatski povjesničar. Osnovnu školu polazio u Ogulinu, Rakovici i Rakovcu, gimnaziju u Senju, a fakultet u Grazu. Godine 1872. postavljen za namjesnog učitelja u Kr. velikoj realci u Zagrebu. Sljedeće godine imenovan za gimnazijskog učitelja u Senju. Godine 1877. zastupstvo grada Senja imenovalo ga je počasnim građaninom radi ponovnog uređivanja gradskog arhiva i izdavanja knjige "Topografija i povijest grada Senja". Deset godina kasnije (1887.) imenovan ravnateljem senjske gimnazije. Bavio se i literarnim radom, a objavio je i niz povijesnih studija.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Graz

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1847-1931 g.

Funkcije:
Povjesničar

Naslov:
Vitezović, Pavao Ritter

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Pavao Ritter Vitezović (Senj, 07.01.1652. - Beč, 20.01.1713.), hrvatski povjesničar, književnik i leksikograf. Rodio se u Senju od oca graničarskog časnika, potomka njemačkih doseljenika. Školovao se u Senju i Zagrebu (u isusovačkoj gimnaziji). Nakon završenog šestog razreda gimnazije odlazi u Rim te potom u Bogenšperg u Kranjskoj. Ondje je boravio kod Ivana Weikharda Valavasora te je pod njegovim utjecajem počeo proučavati hrvatsku povijest i zemljopis. Bio je zastupnik Senja na zasjedanju Ugarskog sabora u Sopronu 1681. gdje se zalagao za zaštitu starih povlastica grada Senja. Sudjelovao je kao časnik u taboru bana Nikole Erdödyja u ratu protiv Osmanlija 1683. (zauzimanje Lendave i Sigeta). Imenovan za kapetana u hrvatskoj pukovniji grofa Ricciardija 1684., ali nije sudjelovao u vojnim operacijama, jer se ozlijedio na putu iz Linza. Sudjelovao je i na zasjedanju Ugarskog sabora u Požunu 1687. te na zasjedanju Sabora Kraljevina Dalmacije, Hrvatske i Slavonije. Sabor ga je 1694. imenovao upraviteljem tiskare koju je Vitezović opremio novom prešom. Tiskaru je nazvao "Muzej", a u njoj je neumorno radio sve do požara 1706. koji ju je teško oštetio. Zbog pritiska plemstva i svećenstva bila mu je oduzeta tiskara, a on sam prognan s posjeda u Šćitarjevu. Posljednje godine života proveo je u Beču, gdje je i umro 20. siječnja 1713. godine.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Požun

Beč (Austrija)

Bogenšperg

Sopron

Linz

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1652-1713 g.

Funkcije:
Pisao je i objavljivao pjesme (u čast pojedinih osoba, ali i ljubavnu poeziju). Prvu povijesnu raspravu, o rodu Gušića, napisao je 1681. godine. U Linzu mu je bilo tiskano djelo: "Odiljenje Sigetsko", a u Zagrebu "Kronika aliti szpomen vszega szvieta vikov" 1696. te svoje najznačajnije djelo: "Croatia rediviva regnante Leopoldo magno caesare" 1700. Ostala tiskana povijesna djela: "Stemmatographia, sive armorum Illyricorum delineatio, descriptio, et restitutio" koja sadrži opise grbova 56 pokrajina koje je Vitezović ubrajao u Ilirik; "Plorantis Croatiae saecula duo carmine descripta"; "Natales Divo Ladislavo regi Slavoniae apostolo restituti". Rad na polju jezikoslovlja rezultirao je rječnikom: "Lexicon latino - illyricum", koji je ostao u rukopisu.

VIAF osoba:
5905399

Naslov:
Centar za socijalnu skrb Senj

Vrsta osobe:
Pravna osoba/Tijelo

Osnivač:
Republika Hrvatska

Djelatnosti:
Ostale djelatnosti socijalne skrbi bez smještaja, d. n.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Naslov:
Cihlar, Vatroslav Slavko

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Vatroslav Slavko Cihlar (03.08.1896. - 02.01.1968.), novinar i književnik. Otac Sebald, učitelj, na nagovor A. Šenoe dolazi 1865. iz Praga u Kraljevicu, a 1878. preselio se u Senj. Brat je književnika Milutina (pseud. Nehajev). Osnovnu školu polazio je u Senju (1902-06.), a Nautičku školu u Bakru (1906-12.), iz koje je isključen zbog sudjelovanja u štrajku srednjoškolaca. Školovanje je nastavio u Kotoru (1912-13.), gdje je i maturirao. Od 1912. bavio se novinarstvom. Uz novinske članke pisao je književne, kazališne i glazbene eseje. Prevodio je s njemačkoga, francuskoga i španjolskoga.

Mjesto (grad/općina):
Senj

Rijeka (RIJEKA)

Opatija

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1896-1968 g.

Ustroj osobe:
Sin Sebalda i Ludmile rođ. Polić, brat hrvatskog književnika Milutina Cihlara - Nehajeva. Ludmila Polić je bila iz poznate brodovlasničke trgovačke i pomorske kraljevičke obitelji Polića. Braća su joj bili: Nikola Polić, koji je u Chicagu osnovao prvi hrvatski list u Americi pod nazivom „Chicago“; Martin Polić, poznati hrvatski novinar; Stjepan Polić, profesor na Realnoj gimnaziji u Ljubljani i novinar feljtonist; Lojze Polić i Bogoljub Polić, pomorski kapetani; Vinko Polić, koji je kao pomorski kapetan emigrirao u Chicago. Vatroslav - Slavko Cihlar je imao sina Zvonimira sa ženom Wally rođ. Marquart, koji se kao odrastao iselio u Brazil.

Funkcije:
Od 1912. se bavio novinarstvom: suradnik je omladinskog časopisa Novi život (Rijeka), Riječkog novog lista i Preporoda (Ljubljana). U Kraljevici kao srednjoškolac osniva Pučku knjižnicu i Hrvatsku čitaonicu „August Šenoa“. Pripadao je revolucionarnoj omladini jugoslavenskog usmjerenja. Poslije mature počeo je ploviti, ali je početkom rata (1914.) mobiliziran i upućen u domobransku jedinicu u Karlovac. Zajedno s A. Barcem i A. Tomašićem bio je osnivač i urednik Nakladnog zavoda „Jug“ u Zagrebu (1917.), koji je osim Matoševih Feljtona i Eseja (1917.), Krležinih Pjesama II (1918.) i Pjesama III (1919.), Cesarčevih Stihova (1919.), revije Plamen (1919.) izdao knjige i drugih naprednih pisaca. O izdavačkoj djelatnosti „Juga“ objavio je memoarski zapis Književnost iza rešetaka (Riječka revija, 1961,¾). Poslije zabrane „Juga“ (1919.) odlazi u Pariz, zatim Milano i Rim. Radi kao prevodilac u socijalističkim novinama Avanti (Milano 1920.), a zatim je dopisnik tih novina iz Beograda. Odatle je protjeran te odlazi u Beč (1921.) i Frankfurt na Majni (1922.), gdje studira sociologiju i kulturnu povijest. Vrativši se u Zagreb, u Borbi je 1923. objavio seriju Pisma iz Njemačke s temama o „sablasti monarhije“ te pojavi nacionalsocijalističkog pokreta u Njemačkoj kao opasnosti za evropsku demokraciju. Bio je član uredništva Hrvata (1924.-29.), gdje je objavio seriju feljtona o političkim i kulturnim temama pod nazivom Na vršku pera (1925.), te Obzora (1924.), gdje piše o umorstvu Giacoma Matteotija i talijanskom fašizmu. Kao nov-

inar putuje Austrijom, Čehoslovačkom, Francuskom, Italijom, Njemačkom i Švicarskom. Kad je Hrvat zabranjen, uhapšen je i 3 mjeseca provodi u zatvoru. Poslije proglašenja diktature (1929.) živi u raznim mjestima u Njemačkoj do 1937., kada odlazi u Švicarsku. U Berliner Tageblattu (1930.) piše o zločinima monarho-fašističke diktature kralja Aleksandra (Das Inferno der Belgrader Diktatur). Vraća se u zemlju 1938., radi u Presbirou u Beogradu, a zatim u Zagrebu. Od 1941. do 1945. živi u Zagrebu i povlači se iz javnog života.

VIAF osoba:
1711221

Naslov:
Jemeršić, Pavao

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Pavao Jemeršić (12.01.1853. - 28.04.1921.), filozofski pisac i pedagog. Završio nadbiskupsku gimnaziju 1873. te diplomirao klasičnu filologiju, slavistiku i filozofiju 1878. na Mudroslovnom fakultetu u Zagrebu. Te godine namjesni je učitelj, potom 1879–81. pravi, a 1882–88. gimnazijski profesor u Senju te u Varaždinu do 1896., kada prelazi u donjogradsku gimnaziju u Zagrebu. Ondje nakon umirovljenja 1909. nastavlja predavati u ženskoj realnoj gimnaziji. Zanimao se za narodne običaje, skupljao rodbinsko nazivlje, pisao filozofsko-pedagoške i sociološko-psihološke crtice i članke o "biologiji duše", Sokratu, logici, ljubavi, ljudskoj težnji za srećom, raspravljao o školskim programima, metodici učenja, problemima stjecanja novih znanja izvan redovitoga školovanja te se kao član Društva srednjoškolskih profesora zauzimao za osnivanje učeničkih domova, dobrotvornih zaklada i za skrb o ratnoj siročadi. Objavljivao u Programu Kr. više gimnazije u Senju (1882–84.), Pobratimu (1891–93., 1895–96.), Nastavnom vjesniku (1901–02., 1905., 1907–10.), Zborniku za narodni život i običaje Južnih Slavena (1904.), Hrvatskoj prosvjeti i Narodnoj zaštiti (1919.).

Mjesto (grad/općina):
Zagreb (ZAGREB)

Senj

Varaždin (VARAŽDIN)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1853-1921 g.

Funkcije:
Prosvjetni radnik, književnik, filozof

Naslov:
Ježić, Ivan Krstitelj

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Ivan Krstitelj Ježić (07.11.1746. - 06.05.1833.), biskup. Gimnaziju završio u isusovaca u Rijeci, a filozofsko-teološki studij, uz pomoć ujaka Ivana Krstitelja Kabalina, tadašnjega ličko-krbavskoga arhiđakona, na Sveučilištu u Grazu, gdje je 1771. promoviran u doktora filozofije i teologije. Za svećenika zaređen u Beču 1769. godine. Prvo je bio kapelan u Ličkom Novom, potom u Novom u Vinodolu, gdje je 1773. postao župnikom i kanonikom, a 1782. modruškim arhiđakonom. Na poč. 1788. imenovan je pomoćnim biskupom s pravom nasljedstva, a nakon smrti senjsko-modruškoga biskupa A. A. de Piccardija postao je rezidencijalnim senjsko-modruškim biskupom. Područje svoje biskupije pohodio je više puta i o tom slao izvješća u Rim (1795., 1802., 1814., 1819., 1822. i 1826.).

Mjesto (grad/općina):
Rijeka (RIJEKA)

Graz

Novi Vinodolski (NOVI VINODOLSKI)

Senj

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1746-1833 g.

Funkcije:
Senjski biskup, pisac

Naslov:
Arhivski sabirni centar Senj

Vrsta osobe:
Ustrojstvena jedinica

Osnivač:
Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske

Djelatnosti:
Djelatnosti knjižnica i arhiva

Mjesto (grad/općina):
Senj

Pravni status osobe:
javna ustanova

Nadležnost:
Područje Grada Senja, Rab, Crikvenica, Novi Vinodolski, Općina Vinodolska.